

Пастырка та тихо проговори,
И отъ срама сѧ малко зарѣмѣни,
Спѣсти очи прѣдъ себѣ поглѣди.
„Тыка сѧ сквѣ пастырски колѣбы
„Безъ никаквы потрѣбны уреды.
„Слабо ще бѣдѣте удворѣнни,
„А по слабо още угошѣнни !“
„И ты не живѣшь ли въ тѣхъ охѣтно,
„Па зачто бы было намъ несгодно ?
„Една ноць салта“ твой рече Маркѣза
Благородна Господжъ на Форнѣза. —
„Азъ съмъ на твой Господа родѣна,
„И на този животъ отрѣдѣна.“ —
„Невѣрѣвамъ, нить є твой взмѣжно,
„За такви чувства да є твой мѣжно.
„Подъ таково облѣкло овчарско,
„Съ такакъ животъ, съ адѣнѣ простачко,
„И у тазъ пастынїкъ скрывѣнны,
„И така лице то да ти вѣхни !
„Ты не си родена да твой страдашь,
„И у таково несчастіе падашь !
„Счастіе намъ тогда зло постѣва,
„И невѣрно на вѣкы остана,
„Катъ намъ земе наше онѣй благо,
„Что є было н' нашто сърдце драго,
„И что намъ є най сладко на свѣтѣ.
„У живота и у цѣлый вѣкъ.
„Отъ простъ родъ не си ты дщерко съ времѧ,
„На си отъ нѣкой Господско плѣма